

RENOUACIÓ

Preus de subscripció

Un mes, 50 cènt. Número solt, 10 cènt.

Anuncis (Preu per mensualitats)

4.^{art} plana, ptes. 8: 6.e, 4 ptes.: 12.e, 2 pta.

Intercalats i remitis, a preus convinguts.

Periòdic setmanal, portaveu de la Joventut Nacionalista Republicana Socialista (en constitució)

Els treballs se publiquen baix la sola i única responsabilitat dels autors. No's retornen originals

REDACCIÓ
CLAVÉ, 3

ADMINISTRACIÓ
PRIM, 60

Tots els treballs són de reproducció lliure, indicant tant sols la procedència

Ressorgiment

En aquestes hores de dolorós detallament per a l'abans potent partit republicà; en aquest temps de desercions dels seus capdeventers, que un dia arbolaren la bandera de la llibertat dient creure en una patria forta i poderosa a base del govern del mateix poble, és un conhort i àdhuc una esperança per a l'avenir, la reconstitució que's comença per bona part de la joventut que pensa, puix són molts els estols de joves que s'agrupen en noves societats, donant l'escalf de la seva juvenesa a una idea que hi hà qui la creu utòpica per a governar un dia nostra patria.

Arreu de Catalunya se funden «Joventuts» i's publiquen diaris, amarats tots d'amor a la patria i representatius de les idees que tot just germinen en els esperits purs dels que mai han figurat en el pessebre polític.

Un que altre esperit noble parla clarament al país, enfortint les creencies dels que encare dubten i agafant de mans dels que claudiquen la sagrada bandera de l'ideal, la fan onejar en braços joves, plens de virilitat i animats per les creencies que bullen en cervells verges, donant-els-hi fermesa per a sostenir-la ben enlaire tant enlaire, que ja no hi arriba'l llot que salta quan en la bassa política hi cau un altre farsant.

Això demostra que encare hi hà, per sort, aimants dels seus drets, que volen aguantar l'ensenya que tremolava en mans d'esperits febles que han caigut en la tentació d'abjurar dels seus ideals.

Marxa la carn podrida, sense saba, per a donar pas a la carn jove, a la que sent, dintre d'ella, la sang ardenta d'una joventut esperançadora, que pensa en un endemà plè de felicitat per a la seva aimada patria, apocada avui per les concomitancies personals de llurs directores.

Aquest despertar, és bell. És el deixoniment d'una raça, adormida pels cops que fa anys l'han baldada. És una esperança per als que no han perdut la fè, una resposta als que se l'han venuda, rient-se del poble que deien defensar i un crit per a que's desperti aquest esperit algomàver que jeia en la postració d'un són de desenganys.

Té la fermesa de la joventut i la puresa del primer ideal.

Els bons catalans creiem en ell; perquè veiem sa noblesa i, al veure l'esforç que comença tant fecund, somniem en dies de ventura per a la nostra patria, llibertada ja del jou que l'anorrea.

ESTÈVE SARROCA

L'Orfeó Granollerí

Alentorn d'una reunió

Parlem-ne de l'aprovació del nou reglament per què s'ha de regir l'«Orfeó», i de la constitució de sa nova Junta. Erem en bon nombre els socis protectors que acudírem a «L'Unió Lliberal», freturosos de constatar les veritats que, com greus rumors, s'acolliren dies passats; referents a que determinats elements orfeonistes intentaven separar-se d'aquesta casa, per a constituir-se en lloc independent.

Sabut això, havem de fer evident que no'ns enganyàrem de molt, al creure que encare trobaríem l'atmòsfera caldejada i asfixiant de rencunies i odis personals, de quals *petiteses* se feu víctimes, per haver-se decretat la seva expulsió temporal, a dos estimats companys nostres.

Es clar, doncs, que degut a la manca de germanor dels choristes amb certs elements protectors, havia d'ésser inútil la nostra tasca empresa i la bona fè que'ns guiava, al portar certes esmenes al reglament, a fi de que, d'are en avant, no fossin possible aitals divergencies.

Nostre admirat amic, el mestre Llobet, ens perdonarà certes aclaracions a la nostra manera de procedir; que si ben mirat les manifestacions fetes per nosaltres, foren d'oposició als desitjos que ostentaven la majoria de socis, no obstant, esperem que'l temps ens donarà la raó i us convencerà a vos, oh, mestre! que tot quant exposavem, fou per a vetllar en bé del vostre prestigi personal i de l'enaltiment de la massa choral, temerosos a l'ensem que en un plaç no molt llunyà se podés veure minvada l'autoritat moral, que, com a mestre, nosaltres, més que cap altre, desitjavem revestir d'una gran valor.

Malhauradament, no ha estat així, i han vençut, un cop més, els escrúpols de capelleta i el pasteieig.

El nostre director, impulsiu, enèrgic en la veritat, va donar el crit d'alerta amb tota llealtat, allunyant-se de les mesquines *componendes* que s'esguardaven i quiscuns altres, molt pocs per cert, ens sumàrem a la seva idea, fent obstrucció, ja que no's volia entrar en la raó i obligant a votar l'article del reglament que proclama vocal nat del Comitè d'acció al mestre.

S'anomena, també, Comitè d'acció al què és una junta administrativa; aquesta és la diferència essencial que nosaltres sosteníem. El mestre, com a funcionari, no deu entrar en aquesta junta; no obstant, deuria existir un Comitè d'acció, essent-ne president el mestre,

que entengués en tot el què atany a compres d'obres, realització d'excursions, conferencies, etc., i els acords d'aquest comitè deuria aprovar-los o esmenar-los la administrativa.

No cal, doncs, justificar la raó de nostra proposta; puix, enlloc més que a Granollers hem vist confondre la gimnasia amb la magnesia; o sigui, en aquest cas, la part de propaganda artística i cultural que deuria fer un Comitè d'acció de l'«Orfeó» (que ja ho diu la mateixa paraula: *accionar*) — qual gloria seria del mestre i els seus deixebles i en el que'ls socis protectors no hi entrarien per a res, — i la junta administrativa, amb igualtat de drets i deures els socis tots, choristes i no choristes; puix tots haurien de poder ésser electors i elegits.

Els senyors Torras i Montañà pagaràn cara la relliscada, més endavant; ja que are l'oportunitat els brindava posar fi a tanta desigualtat. ¿Voldríem contar-nos els anomenats senyors, lliberals i demòcrates, per què no havem de tenir els mateixos drets tots els socis i qui va ésser el cap *cèlebre* que va batejar l'anomenat Comitè d'acció, que no és res més que una junta administrativa?

No us oposeu mai més a sos designis; puix aquests elements, triomfants, s'han imposat i es desvergonyiràn en cercar vots d'allà on puguin, com han fet ja, i llur menaça pesará com llosa de plom damunt vostres espatlles, si no voleu que la separació absoluta de l'«Orfeó» amb la casa, afirmi el motiu d'aquest article.

I are tots vosaltres, socis protectors, ja ho sabeu: en l'«Orfeó Granollerí» no hi teniu cap dret, més que'l d'ésser *paganos*, com molt bé va dir l'il·lustre soci senyor Oriol.

Per fi, fem constar la nostra més enèrgica protesta perquè si el senyor Torras hagués tingut la rectitud de caràcter de que tant ha gallejat altres vegades, hauria acabat, en la sessió passada, amb aital absurde. I consti que essent modificable, el reglament, no haurà de mancar-nos oportunitat per a recabar els nostres drets.

NADAL

Altra volta ha arribat la gran diada de Nadal; la dolça festa de la llar. Festa que omple'l cor de joia a tots els mortals. Els infants, per ésser-los permès, com a festa grossa, abusar un xic de les lleminadures propies de la diada. Al jovent, sobre tot el masculí, perquè l'importància de la festa, el convida a disfrutar amb bullangues de tota mena, donant-li lloc